

РЕШЕНИЕ

№ 23716

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3014** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на Директор Дирекция „Инспекция по труда“ - С. срещу решение № 5480 от 19.12.2024г. по НАХД № 14721/2024г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав. С решението е отменено наказателно постановление № 22-2400268/20.09.2024г. изд. директора на ИА „Инспекция по труда“ С., с което на „Ноубъл Хаус“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 15000 лв. за нарушение на чл. 40 от Наредба № 2/04.05.2004г.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Излагат се твърдения, че СРС неправилно е приел, че при издаване на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до накърняване правото на защита на санкционирания субект. В тази връзка се посочва, че действително в АУАН и НП са посочени различни дати на констатиране и извършване на нарушението, но това било преодоляно по пътя на чл. 52, ал. 4 във вр. с чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението.

С отговор от 19.02.2025г. от „Ноубъл хаус“ ЕООД чрез адв. Й. се оспорва касационната жалба като неоснователна. Подробни съображения излага, че СРС правилно е приел, че въведените противоречиви факти досежно датата на установяване на конкретните обстоятелства и датата на извършване на нарушението осуетяват възможността на субекта на отговорността да реализира правото си на защита.

В съдебно заседание касаторът чрез юрк. М. поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът чрез адв. К. оспорва жалбата. Претендира разноски по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд София - град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение № 5480 от 19.12.2024г. по НАХД № 14721/2024г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав, е отменил наказателно постановление № 22-2400268/20.09.2024г. изд. директора на ИА „Инспекция по труда“ С., с което на „Нобъл Хаус“ ЕООД е наложено административно наказание - „имуществена санкция“ в размер на 15 000 лв. за нарушение на чл. 40 от Наредба № 2/04.05.2004г.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

Извършена била проверка по спазване на трудовото законодателство от св. Г. в обект - строеж „Жилищна сграда с подземни гаражи и паркоместа“ УПИ V-1339, кв.79, м. „М. долина“, р-н „С.“, [населено място] изграждащ се от „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД. По време на проверката в обекта било установено, че се извършват СМР, без да са обезопасени стълбищни клетки между етажни плочи, които създават опасност от падане от височина. Съставен бил протокол за проверката и акт за спиране на СМР, с изключение на дейности свързани с обезопасяване.

Свидетелят Н. Г. съставил АУАН, в който описал констатациите си и дал правна квалификация на нарушението. Актът бил връчен. Посочено е, че нарушението е извършено на 06.06.2024г. и на 17.06.2024г..

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 15 000 лв.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК. Тези доказателства правилно са оценени от въззивния съд като непротиворечиви и взаимно-допълващи се.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, но при наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на административнонаказващия орган. Посочил е, че в съставения АУАН е изписана дата на извършване на нарушението по начин непозволяващ на субекта на отговорността да установи кога твърди контролният орган, че е осъществено нарушението. Констатирал е, че в случая е въведено твърдение да е извършена проверка на 05.09.2023г. на място и хода на същата на място да са установени конкретни обстоятелства, а същевременно е въведено и твърдение нарушението да е извършено на 06.09.2024г. и на 17.06.2024г. Същевременно в издаденото НП се сочи, че нарушението е извършено на 06.06.2024г. и на 17.06.2024г., а проверката да е извършена и констатирано нарушението на 06.06.2024г. Заклучил е, че така въведените противоречиви факти досежно датата на установяване на конкретни

обстоятелства и от там датата на извършване на нарушението осуетяват възможността на субекта на отговорността да реализира правото си на защита. При тези мотиви СРС е отменил наказателното постановление.

Решението на СРС е правилно.

Съгласно чл. 42, т. 3, предл. първо от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ от ЗАНН датата на извършване на деянието е съществен реквизит както на АУАН, така и на НП. Няма спор по делото, че е налице несъответствие между посочената дата в АУАН и тази в НП, каквото разминаване по отношение на задължителен реквизит е недопустимо. В конкретния случай в АУАН датата на констатиране на нарушение е посочена като различна от датата на неговото установяване. В наказателното постановление обаче е посочена една дата на извършване и на констатиране на нарушение, но не е изведено защо е прието това, при описаните в АУАН твърдения. Остава напълно неясно, коя е сгрешената дата, дали действително в наказателното постановление е посочена вярна дата или посочената дата в АУАН за извършване е вярна. Формалността на административно-наказателното производство предполага максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното деяние, което правило не е спазено от наказващия орган и е допуснато нарушение на процесуалните правила при издаване на наказателното постановление. Характерът на процесното нарушение и фактът, че в АУАН е посочена невярна дата, обуславят правилност на съображенията на въззивния съд, че същото не може да бъде преодоляно по пътя на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. В този смисъл настоящият съдебен състав споделя доводите на въззивната инстанция, че е налице съществено процесуално нарушение предвид обстоятелството, че в АУАН и НП са посочени различни дати на извършване на нарушението.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноски от страна на касатора се явява неоснователно.

При този изход на спора, основателно и доказано е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски. Видно от приложените в тази насока доказателства дружеството е заплатило адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 1800 лева. В настоящия случай претендираната сума не надвишава минимално установения размер в чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно материалния интерес, поради което възражението за прекомерност е неоснователно.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5480 от 19.12.2024г. по НАХД № 14721/2024г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „Ноубъл Хаус“ ЕООД сумата от 1800 лв., представляващи разноски по делот.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

Председател:

Членове: